

тематичного «круглого столу» на обліково-фінансовому факультеті, м. Миколаїв, 22 квітня 2020 року. - Миколаїв : МНАУ, 2020. – С. 23-25. URL:<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/7039>.

*Науковий керівник – асистент Яблуновська К.О.
Миколаївський національний аграрний університет*

УДК 620:621.31

ФАКТОРИ ТЕХНОГЕННОГО ВПЛИВУ АЕС НА ДОВКІЛЛЯ

Шкуткова Валерія Олегівна,
*здобувач вищої освіти спеціальності 141
«Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка»,
Миколаївський національний аграрний університет*

Глобальна зміна клімату це екологічна проблема, яка була визнана однією з невідкладних проблем світового співтовариства. Зміна клімату впливає на багато аспектів навколишнього середовища та суспільства, включаючи людське здоров'я, екосистеми, сільське господарство і водопостачання, місцеву та глобальну економіку, рівень моря та аномально екстремальні погодні явища [1].

Енергетичною стратегією України на період до 2035 р. передбачається стаке розширення використання всіх видів відновлюваних джерел енергії (ВДЕ). Відповідно до цих прогнозів первинне постачання енергії, виробленої з вугілля та нафти, має суттєво знизитися, а виробництво енергії з відновлюваних джерел – зрости випереджальними темпами при майже незмінній частці енергії, виробленої на ГЕС та АЕС.

Думка про те, що ядерна енергетика є вирішенням багатьох проблем, у тому числі і зміни клімату, ґрунтується на припущенні, що виробництво електроенергії при ядерному розпаді не призводить до викидів парникових газів. Однак, навіть якби це і було правдою, переведення виробництва електроенергії у всьому світі на ядерну проблеми не вирішує. Виробництво електроенергії є лише одним з багатьох видів людської діяльності, що утворює парникові гази.

Представники ядерної промисловості намагаються довести, що саме ядерна енергетика спроможна вирішити проблему зміни клімату [2]. Справді, атомні електростанції викидають набагато менше парникових газів, ніж теплові станції, які працюють на вугіллі, мазуті чи газі. Враховуючи повний цикл, включаючи виробництво ядерного палива, на одну вироблену кВт/годину атомна станція викидає тільки у 2,5-5 разів менше CO₂ ніж станція що працює

на природному газі. Але водночас атомна енергетика спричинює низку інших не вирішених екологічних та економічних проблем. Численні дослідження стверджують що, атомна енергетика – найдорожчий і найнебезпечніший з усіх видів отримання енергії.

Часто у прихильники атомної енергетики пишуть, що атомна енергетика – «чиста» чи «екологічна», що атомні станції не викидають чи майже не викидають CO₂ та інші парникові гази. Але таке твердження не бере до уваги інші забруднюючі речовини, що викидаються у повітря та водне середовище атомними станціями під час їх роботи, на етапі видобутку та переробки уранової руди, фабрикації палива та його транспортування. Також не враховуються катастрофічні наслідки, до яких здатні призводити аварії на атомних електростанціях.

Атомна енергетика не в змозі задовольнити енергетичні проблеми країни, а натомість обтяжує витратами, що стрімко зростають, і являє собою величезну загрозу для навколишнього середовища [3].

Забруднення території України радіоактивними викидами не має аналогів ні за масштабами, ні за глибиною екологічних, соціальних і економічних наслідків (катастрофа на Чорнобильській АЕС, внаслідок аварії було забруднено близько 12 млн. га, з них 8,4 млн. га сільськогосподарських угідь)[4]. Забруднення біосфери є найважливішою проблемою тому, що її вирішення є також вирішенням інших проблем – енергії, ресурсів, питної води та ін. Викиди не повинні перевищувати обсягу, який може засвоїти та переробити біосфера без шкоди для себе. Але у результаті техногенних викидів радіоактивних речовин у навколишнє середовище щільність радіоактивного забруднення атмосфери, ґрунтів і води зростає. Спостерігається незворотній процес безперервного розповзання радіонуклідного забруднення. Воно проникає скрізь: вода здійснює неперервний круговорот через океани, хмари і дощі, через листя рослин та кровоносні судини тварин і людей.

Отже, сьогодні існує достатньо способів отримання енергії, які можуть забезпечити потреби у ній, не заподіюючи шкоди довкіллю. Але поряд із тим існує технологія, яку продовжують нав'язувати людству, подаючи її як альтернативу традиційним видам палива і потужним ресурсом, здатним вирішити ледь не усі енергетичні проблеми.

Список використаних джерел:

1. Курепін В. М. Комплексна безпека підприємств, як складова системи управління / В. М. Курепін, К. М. Горбунова // Актуальні питання техногенної та цивільної безпеки України : матеріали I Всеукраїнської наукової конференції

професорсько-викладацького складу, м. Миколаїв, 21-22 вересня 2018 р.- Миколаїв : Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова, 2018. – С. 21 – 23.
URL:<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/6414>.

2. Курепін В.М. Актуальні питання охорони праці в енергетичній галузі України, уклад. В.М.Курепін, В.М.Курепін // Сучасні проблеми землеробської механіки : матеріали Міжнародної наукової конференції, присвяченої 119-й річниці з дня народження академіка Петра Мефодійовича Василенка, м. Миколаїв, 17 – 19 жовтня 2019 р. – Миколаїв : МНАУ, 2019. – С. 199 – 201.
URL:<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/6409>.

3. Курепін В. М. Альтернативні джерела енергії, як захід скорочення антропогенних викидів парникових газів у Миколаївській області / В. М. Курепін, В. С. Іваненко // Глобальні ризики у формуванні міжнародної екологічної безпеки. Збережемо джерело життя – воду! [Електронний ресурс] : тези доповідей здобувачів вищої освіти спеціальностей 071 «Облік і оподаткування», 072 «Фінанси, банківська справа та страхування» та інших учасників освітнього процесу за результатами тематичного «круглого столу» на обліково-фінансовому факультеті до Всесвітнього Дня водних ресурсів, м. Миколаїв, 22 квітня 2020 року. - Миколаїв : МНАУ, 2020. – С. 26-29.
URL:<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/7057>.

4. Курепін В. М., Курепін Д. В. Державне управління у сфері цивільного захисту та безпеки життєдіяльності в умовах реформування місцевого самоврядування та децентралізації влади. Modern Economics. 2020. № 19(2020). С. 94-100. DOI: [https://doi.org/10.31521/modecon.V19\(2020\)-16](https://doi.org/10.31521/modecon.V19(2020)-16). URL:<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/7419>.

*Науковий керівник - старший викладач Курепін В.М.
Миколаївський національний аграрний університет*